

tallets Side er man paa det Nene med, at dette vil komme, ja man anbefalede endog forleden Dag en hidtil uforudsat Nedsættelse af de indirekte Statter. De direkte Realkatter nedsætter man nu ogsaa; der staar altsaa ikke Andet tilbage, end de direkte personlige Statter. Det er altsaa en Formue- og Indkomstskat, som man vil have, og det ikke som extraordinær Skat, men som Normalstat. For mit Vedkommende maa jeg sige, at jeg ikke vil anse en saadan Skat som heldig. Ja, hvis den gjennemføres paa Basis af dette her, vil den endog faae et Strøg af noget komisk. At føie en Indkomstskat til de øvrige bestaaende direkte Statter, det kan jeg forstaa. Men derimod som her at ville tage de direkte Statter bort fra Kommunerne, hvor de dog kunne paalægges mere billigt og ligeligt, og føie dem over til Staten, hvor en retfærdig Paalægning møder langt større Vanskeligheder, det er komisk. Men det er ikke det, som det kommer an paa. Det vigtigste er dog, at man synes om en Skat, og naar man nu enstemmig har saaet sin Kjærlighed paa Indkomstskatten, vilde det virkelig være Synd, om man ikke fik den. Ved al Beskatning er der to store Hensyn at tage: Retfærdighed og Hensigtsmæssighed. Retfærdigheden viser sig i Statessystemet som Helhed. Hvorledes man end opfatter Retfærdigheden i Beskatning, enten man vil have, at Statterne skulle paalægges simpelt, matematisk, proportionalt eller gradueret proportionalt efter Indkomstens Natur eller progressivt eller efter en progressiv Progression helt op, til hvad der vilde blive en socialistisk Beskatning — hvori man end ser Retfærdigheden, saa er det det samlede System som Helhed, det kommer an paa. Men for den enkelte Skats Vedkommende er det Hensigtsmæssigheden, der er det afgjørende, og en Skat er hensigtsmæssig i samme Grad, som den ikke vækker Uvillie. Jo mere Modstand den reiser, jo slettere er den. Idealet af en Skat vilde være, at jo mere man betaler af den, desto mere ønsker man at betale. Naar Forholdet nu er det, at man her fra alle Sider er bleven indtaget i en Formue- og Indkomstskat, saa lad os derfor endelig faae den. Jeg tror, at en saadan Skat, naar det kommer til Stykket, vil føles som en særdeles trykkende Byrde. Naar man, som det i Fjor jo blev foreslaet, vil afløse største Delen af de kommunale Hartkornstatter med en ensartet Indkomstskat over hele Landet og nu i Tilgift hertil vil paalægge en regulær Indkomstskat til Staten, bliver det tilsammen en aldeles enestaaende Byrde af en enkelt direkte Skat, et System, som der vanskelig vil findes noget tilsvarende

til i noget andet Land. Men det skal det ikke komme an paa. Naar Folk her til Lands have Lyst til det, saa, Mands Villie er Mands Himmerige, og jeg skal da ikke have nogen væsentlig Indvending derimod.

Jeg har Punkt for Punkt fremhævet Styggefiderne ved dette Forslag, og jeg tror ikke, at man skal kunne bebrejde mig, at jeg har rost det for stærkt. Det er mig derfor kjær, at jeg altsaa nu til Slutning er kommen til en væsentlig Lyside ved det; det er den Enighed, hvortil man fra alle Sider maa formodes at være naaet. Vi ere komne her til et enigt Fundament for en fremtidig Reform af vore Statter, vi ere komne til et helt nyt Synspunkt ogsaa for Reformen af vor Lovlov. Men jeg maa tilføje, at denne Enighed lyser videre ud endnu. Den indeholder et lykkeligt Varsel om Fremtiden ogsaa i almindelig politisk Henseende. Folkethinget har jo siddet her i Klar og benyttet 6 Maaneder til at levere en saa fæl Finantslov, som en Finantslov her i Verden kan blive. Det har sendt Finantsloven herfra i Stikkelse af en barberet Buddelhund. Der var nogen, der mente, at dette ikke vilde gaa fredeligt af; man var bange for, at Barberen vilde komme i Klammeri. Men Finantsministeren tog det Parti at fløite ad sin Hund, klappe den og sige, at det egentlig klædte den ganske godt at være bleven fri for sin Pelts. Det var en heroisk Holdning, og den fortjente sin Belønning. Efter at man altsaa i 6 Maaneder har skradet den sidste Dre bort af Finantsloven, saa kommer i den 11te Time Finantsministeren og forlanger 15 Millioner eller rettere 25 Millioner til Uddeling til Kommunerne. Han faar dem, faar dem strax, uden at man blinker, uden et And. Istedetfor de Totter Ud, man har skaret af Puden, giver man den et Silkefløiels Dække broderet med Perler kantet med Aniplinger. Dette er sjønt. Det er rørende, det er opløstende at være Bidne til, at Dyd og Resignation finder sin Løn. Naar vi nu slutte denne Samling, dette 3 Aars politiske Skuespil, da maa vi glæde os ved, at det Hele ender lykkeligt med Forsoning. To elskende Hjertes have gjenfundet hinanden. Gid de maa leve mange Aar i hinandens Arme. Gid de maa faae et talrigt Afkom. Og gid i det mindste nogle af deres Børn maa blive kjønnere end dette her.

Jagerslev: Det ærede Medlem, der nu satte sig, mente, at Thinget havde fundet et nyt Synspunkt. Det kommer jo an paa, om det ærede Medlem der i det Hele taget ser, hvad det kommer an paa, eller om det ærede Medlem ikke deri tager fejl. Det er ad en